

НЕЗАБУТНІ ДВАДЦЯТЬ ОСВІТЯНСЬКИХ РОКІВ

Спогади

Окремо хочеться виділити переселенців, які проживали на території наших сіл. Це Іван Хома, Потичко, Мальона, Кобяк, Бабак, Палько, Ярошко. Ці люди в 1946 р., в результаті операції «Вісла», були насильно депортовані з Польщі на Україну. Вони почували себе на чужині, хоча їм співчували, з ними рахувалися, допомагали чим могли. Жили вони всі в той час бідно, але дружно, з часом адаптувалися й влилися в колектив односельчан. Але відрізнялися своєю вихованістю, добротою, поважали школу, вчителів і мали велике бажання, щоб їх діти вчилися, здобули освіту, стали людьми. На сьогодні в с. Дроздів залишилися їх діти. Це А.М.Потичко — водій дослідного господарства та І.М.Мальона — диспетчер автопарку. Їх батьки пережили страшну трагедію.

Село Дроздів багате на людей різних професій. В ньому були хороші кравці М.Демчук та С.Мальованчик, коваль Федір Гордійчук, шевці П.Т.Кравчук та О.Т.Кравчук, столяри О.Цапук, О.Кравчук, Ф.Королюк, ткачі М.Б.Оверчук та М.М.Оверчук, хороші рибалки М.Марчук, С.Королюк, П.Мальованчик, А.Лежнюк та інші.

Слова глибокої вдячності хочеться сказати про Марту Бенедівну Оверчук, яка працювала техпрацівником в школі цілий свій трудовий час. Їй зараз 94 роки.

Вчителі школи брали активну участь в художній самодіяльності сільського клубу. Співали в хорі, були акторами разом з сільською молоддю. Завідуючий клубом був О.Б.Хамуйло. Під його керівництвом культзаклад став клубом відмінної роботи. В село часто приїжджали артисти Рівненського драмтеатру з виставами «Наталка Полтавка», «Украдене щастя», «Наймичка», «Барабанщиця» та іншими. Колектив школи жив повноцінним культурним життям. Часто бували в обласному драмтеатрі на концертах на екскурсіях. На вихідні дні виїжджали з сім'ями на природу. В сільському клубі проводилися цікаві вечори.

В лам'яті такий випадок. У 1940-1941 роках вчительською початкових класів працювала Л.Г.Хобта. Якраз перед її відпусткою почалася війна. І вона пішки добиралася додому разом з відступаючими військами та групами біженців. В одній з таких груп за Києвом був Олександр Корнійчук та його дружина Ванда Василівська. З невідомих причин в цьому гурті опинилися жителі Дроздова Михайло Демчук та Тучина — Павло Концигір. Вони допомагали біженцям нести їхні речі...

Лідія Григорівна у 1965 році приїхала в с. Дроздів у гості до хазяйки хати, де вона квартирувала протягом року. Це були дві жінки-вдови, які жили досить скромно, але дуже добродушні, сердечні, дуже багаті. Лідія Григорівна в них і оселилася. Їй пропонували інші квартири, але вона відмовилася — так полюбила цих жінок. На честь її приїзду організували в клубі зустріч. Зал не вмщував усіх присутніх. Вчителька й учні ділилися спогадами, співали пісні тих шкільних років. Вже й пізніше часто Лідія Григорівна приїжджала в с. Дроздів до своїх господарів — Марії та Меланії Оверчуків. Вона бувала і в нашій сім'ї і подарувала оцю фотографію на пам'ять (Л. Г. Хобта на знімку вгорі посередині). З нею ми довгий час листувалися.

У 1970-1973 роках школу очолював директор Павло Павлович Прядун, а з 1973-го по даний час — Валерій Миколайович Блізняков. У 1987 році школа народилася вдруге. Зроблено капітальний ремонт і побудовано котельню, проведено центральне опалення, вкрито підлогу, пере-

крито верх, оштукатурено, огорожено. І всі ці роботи взяв на себе директор дослідного господарства «Тучинське», Герой Соціалістичної Праці Микола Пилипович Зінчук. За це йому дуже вдячні учні, вчителі, батьки. Без його допомоги в той час такого ремонту школи зробити було не в силах.

Учні Дроздівської НСШ з 1969 р. брали активну участь в піонерській республіканській грі «Червона гвоздика», за що багато учнів побували в піонерському таборі «Молода гвардія» в Одесі, а школа неодноразово нагороджувалася цінними подарунками.

Розповідаючи про Дроздівську школу, не можу обминути й Горбівську та Микулинську початкові школи. У 1960-61 навчальному році їх завідувачами були Євгенія Олексіївна Гудемчук і Ольга Петрівна Бойко і тут нараховувалося 60-70 дітей.

Велику допомогу в роботі школи надавав завідуючий райвно І.А.Блажівський, який часто приїжджав сюди, на уроках перевіряв наявність обов'язкових книг та правильність їх ведення, вказував на недоліки в роботі. Це була доброзичлива допомога, викликана добрими намірами.

В школі проводилися районні методичні об'єднання, семінари з різних предметів, наради директорів. Працювали різні гуртки, зміцнювалася матеріальна база школи.

На початку 50-х років в селі діяв вітряк, куплений ще до 1939 року Данилом Новосадам у с. Гачан Липківської сільради в Івана Ткачука (Чепчиком: його називали). Зараз з цього села залишилась тільки назва й одна хата. При організації колгоспу вітряк було розібрано й порізане на бруси, з яких зробили пором через р. Горинь.

Зараз в Дроздові, як і в кожному селі, залишились люди похилого віку, відсутня молодь, багато хат пустують. В ті часи в школі навчалося до і понад 200 учнів, про що не скажеш нині. Значно зменшилась народжуваність дітей. Але село продовжує жити, люди його борються з сучасними проблемами, розбудовують нову державу.

Сам за професією вчитель, хочу сказати, що ця професія є найбільш почесною. Вона — мати всіх професій. І якщо життя можна було повторити, я вибрав би тільки роботу в школі, роботу з дітьми, з майбутнім нашого суспільства.

Майбутнє країни, як і майбутнє села, в руках школи. Майбутнє — це діти. І всі вони завтра і післязавтра, прокинувшись сонячним ранком, хочуть побачити сонечко та усмішку мами, хочуть рости здоровими і щасливими.

І вчитель повинен намагатися реалізувати мрію дітей.

(Закінчення.)

Поч. у №№ 87-88, 91-92, 93-94).

☛ На фото внизу: випускники та вчителі Дроздівської НСШ. 1963 рік. Знімок Фаїни ТИВОНЧУК.

